SENTINELA

ANUL IV, Nr. 12
21 Martie 1943

GAZETA OSTĂŞEASCĂ A NAŢIUNII
APARE DUMINICA
Inscrisă la Tribunalul Ilfov C. I. C. sub Nr. 623/1939

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA
Strada Sărindar Nr. 5-7-9 – Bucureşti
TELEFON: 3.96.62

FAIMA CAVALERIEI ROMÂNE

Plămădiţi din sângele eroic al călăreţilor lui Ştefan cel Mare şi Mihai Viteazul, cavaleriştii români au ştiut întotdeauna să fie la înălţime. Luptând călare sau pe jos, vitejia călăreţilor a dovedit că pe drept cuvânt cavaleria e numită armă de elită. În războiul din răsărit atacurile înverşunate şi mai ales şarjele vijelioase asupra bolşevicilor, au făcut să crească faima legendară a cavaleriei române, înscriindu-se cu litere de aur în istorie, alături de armele surori. Trăiască bravii noştri călăreţi şi Dumnezeu să le ajute în lupta sfântă ce o duc.

„SENTINELA"

INŢELESUL LUPTEI NOASTRE

Cu prilejul aniversării a 25 de ani dela înființarea armatei roșii, d-l general Pantazi, ministrul apărării naționale, a rostit o documentată cuvântare la posturile noastre de radio, arătând, între altele, ce-au însemnat dealungul acestui pătrar de veac armatele sovietice.

Este de fapt o aniversare, așa cum a spus-o d-l general Pantazi a atentatelor nenumărate contra oamenilor, a bisericii și a civilizației pentru care luptăm noi astăzi în răsărit, cu o încordare plină de avânt și ale căror urme sângeroase le-am văzut, pretutindeni, pe unde ne-a purtat soarta războiului. Neavând o conștiință națională, întru cât pe pământul Rusiei sălășluește un amestec întreg de nații, armata sovietică n'a fost creată cu scopul de a păstra ființa Statului, ci pentru a ocroti puterea partidului comunist.

Ce au făcut comuniștii în Rusia știm cu toții. Distrugând familia și credința, ei au semănat jalea și desnădejdea, asuprind greu pe cei care se împotriveau unui regim de groază.

Mulți s'au salvat, fugind în rândurile noastre sau plecând în Germania pentru a se înrola în frontul muncii.

Nesfârșite convoae se refugiază mereu către regiunile ocupate de noi. Călăii roșii au înecat satele în valuri de sânge. Populația moare de foame; bolile se înmulțesc; mizeria face mii de victime. Numai așa înțeleg comuniștii să-și asigure devotamentul locuitorilor, prin forță și amenințare.

Sovietele au înzestrat o armată numeroasă, lăsând în schimb populația să trăiască în condițiile cele mai grele. Dar scopul armatei roșii era și acela de a pregăti o năvălire în Europa. Căci rușii, pe motiv că Românii sunt de același sânge cu ei, își puseseră în gând să ne ia în stăpânirea lor. Ce s'ar fi făcut atunci copiii, mamele și părinții noștri, dacă n'am fi pus mâna pe arme, pornind războiul?

„Este un lucru absolut sigur, a precizat d-l general Pantazi, că numai armatele ce luptă azi contra Rusiei comuniste pot stăvili a doua mare invazie asiatică ce amenință Europa".

Este deci limpede rostul nostru în războiul din răsărit. Avem de împlinit o misiune istorică de care atârnă noua orânduire a Europei și însuși viitorul Neamului românesc.

Datoria noastră în ofensiva care a pornit acum, cu îndoit avânt, este să arătăm că nimeni nu ne poate înlătura din calea biruinței.

Continuăm lupta pentru înlăturarea definitivă a primejdiei ce ne pândea.

La 25 ani de aniversare a armatei roșii, noi „răspundem cu două mii de ani de persistență pe acest pământ național și cu conștiința nesdruncinată că ceea ce facem este spre binele țării, al urmașilor noștri și al civilizației care ne-a dat vieață".

Crezul ostaşului

1. Cred în Regele nostru, în Conducătorul țării și în veșnicia Neamului Românesc.
2. Port in suflet icoana României adevărate și jur să-mi jertfesc vieața pentru hotarele ei.
3. Indeplinesc ordinele fără șovăire și nu mă 'nfricoșează nici primejdia, nici trufia dușmanului.
4. Urăsc de moarte: minciuna, hoția, trădarea, fiindcă ele înjosesc și necinstesc pe ostași.
5. Iubesc camarazii; ei sunt ca și mine chezășia libertății țării, ostași bravi în războiu și lucrători harnici în uzine și ogoare, în timp de pace.
Așa să-mi ajute Dumnezeu.

PARASUTA
împlineşte 160 de ani

Una dintre cele mai moderne arme este aceea a trupelor de parașutiști. Ideia săriturii cu parașuta dela înălțimi mari este totuși veche. Primele încercări cu parașute le-au făcut Sebastiano Faustis din Veneția. Lormand, din Paris și mai târziu, în 1783, un parizian, cunoscutul pionier al raidurilor cu balonul Blanchard.

Faima de a fi sărit primul cu parașuta revine medicului francez Joachim Garnerin, care s'a urcat la 22 Octomvrie 1797 în balon, din parcul Moneau, din Paris, la o înălțime de 3.560 m. sărind apoi cu parașuta. Mai întâiu parașuta nu s'a deschis, dar după 1.000 m de cădere mecanismul funcționează și Garnerin a putut aterisa cu bine.

Englezul Coocking și americanul Baluin și-au jertfit viața în experiențele cu parașuta. Parașuta lui Garnerin, cântărea 45 kg. După experiențe îndelungate s'a ajuns la greutatea de 4 kg jumătate. A fost o senzație a Parisului săritura Elisei Garnerin în îmbrăcăminte bărbătească. Dela prima săritură, în 1807, când avea vârsta de 16 ani, până în anul 1820, ea înregistrase 50 de sărituri.

S'au făcut încă încercări de natură pur sportivă până la a doua etapă a istoriei parașutei, care a fost crearea trupei de parașutiști în armată. Ceea ce s'a realizat în armată, au dovedit-o acțiunile germane din cursul campaniei actuale, care marchează a treia etapă și cea mai glorioasă în istoria parașutei. Astăzi cele mai multe țări, și-au creat formațiuni speciale de parașutiști.

Camaraderia neclintită germano-română în răsărit

In războiul pe care-l ducem împreună cu germanii și italienii împotriva bolșevismului cutropitor, soldații din primele linii se înțeleg, chiar când nu cunosc aceeași limbă printr'un simțământ care nu se poate să nu influențeze asupra restului națiunilor noastre și să nu aibă urmări din cele mai bune și pentru vremurile de pace, care vor veni.

Avântul cu care simplii soldații români au făcut de multe ori, doar cu bravura lor, fără teamă de moarte, mai mult decât blindajul celor mai moderne tancuri, strășnicia lor vrednică loialitatea lor și mai presus de toate inițiativa sprintenă de care au dat dovadă în cele mai grele momente ale luptei, i-a ridicat pe culmi de egalitate cu bravii soldați germani, duri, drepți și disciplinați, cât și cu neobosiții, spirtualii și înduioșătorii frați soldați din Italia.

O faptă de arme deosebită, făcută de un soldat, aduce pentru semenii săi de aceeași națiune iubirea și prețuirea dreaptă a celorlalți de altă națiune și face ocolul frontului, trecând peste țări și mări.

Dar să lăsăm să vorbească faptele. Iată, pe scurt ce ne-a povestit soldatul Doniuc Aurelian, din batalionul de pionieri:

„Ne aflam într'un sat aproape de Morazovskaja. Divizia ne ordonase să ne luăm alimente și muniții, într'o viroagă, la 6 km, veniseră în sprijinul nostru și 2 tancuri germane. Eram în total vreo sută de soldați români, câțiva italieni și 12 soldați germani, — dintre care unul avea o raniță doldora, care-l făcea să i se îmbujoreze obrajii și să-i brăzdeze șiroaie de năduşală, deși era frig de crăpau pietrele.

In timp ce ne îndreptam spre poziția ordonată, ne-au apărut în față, două tancuri pe care erau trei soldați în alb, și care strigau:

— „Idi suda, noi predăm la voi, — stând cu mâinile ridicate în sus.

Când ne-am apropiat la 50 metri, au deschis foc de mitralieră și de pistoale automate asupra noastră.

Ne-am culcat la pământ. Atunci s'a ridicat din tanc alt soldat rus, a scos de acolo un sac și ne chema să ne dea „hlebă".

Soldatul german cu ranița ne-a făcut semn să stăm liniștiți și a spus rusului: — „La mine est bohat hleba".

El s'a prăvălit într'o parte, a desfăcut ranița și a scos din ea un fel de pachet, nu prea mare, ca o jumătate de franzelă, înfășurat într'un jurnal, strigând pe rusește că se duce el să ia și să dea pâinea. Atunci rușii au încetat focul, lăsând pe german să se apropie. Soldatul mergând cu pași normali, întinzând mâna să dea pachetul rusului, l-a lipit de tanc.

Rușii au sărit ca arși. Unul din ei a îndreptat pistolul spre capul soldatului german, omorându-l.

Dar imediat a făcut explozie și tancul și a luat foc. Doi ofițeri ruși și un soldat s'au predat. Noi i-am prezentat la rândul nostru primului comandament german întâlnit, iar pe camaradul german care ne-a scăpat vieața l-am îngropat cu inimile întristate și recunoscătoare — jertfa soldatului german, al cărui nume nu-l cunoaștem a impresionat adânc pe toți ostașii noștri.

Cu astfel de exemple e plină istoria războiului contra bolșevicilor și ele au partea lor temeinică în înfrățirea cu care s'au legat românii de germani și italieni în timpul acestei lupte care a dovedit lumii întregi, calitățile, priceperea, pregătirea și puterea de sacrificiu a fiecăruia.

Locot. I. NICOLESCU

DOI ANI
de lumină la sate

Zilele trecute gazeta *„Cuvântul Mareșalului către săteni"*, a împlinit doi ani de apariție. Este o frumoasă încoronare în lumea slovelor a unei munci neodihnite, care va bucura inima tuturor camarazilor noștri dornici de cultură și de o bună instruire a satelor.

Acum doi ani, tot în luna Martie, când soarele de început de primăvară își revarsă razele pentru învierea pământului, primul număr din „Cuvântul Mareșalului către săteni", bătea la poarta satelor de pe tot cuprinsul Țării, ca să aducă plugarilor cuvântul de înnoire și de înălțare al Mareșalului Conducător.

De atunci și până azi, această foaie a știut să aducă, în fiecare săptămână, cu o neobosită râvnă în casa țăranilor, solia luminoasă a vremurilor noi.

După cum pe front „Sentinela" a fost tovarășa credincioasă a soldaților, tot așa acasă, „Cuvântul Mareșalului către săteni", a fost crainicul nedespărțit, înfățișând în paginile sale tot ce s'a înfăptuit pentru ridicarea acestei Țări și pentru luminarea săteanului și a sătencii.

Ne amintim cu nemărginită dragoste și recunoștință de cuvintele înțelepte ale Conducătorului Statului, scrise în primul număr al acestei gazete:

„Citiți și judecați, spunea d-l Mareșal. Pentru ca să cunoașteți toți aceste înfăptuiri, pentru ca să vă pot vorbi deadreptul cuvântul meu, am înființat această Foaie a țărănimii, care va merge în toate satele noastre, vestitoare a gândului și faptei ce se împlinește pentru voi".

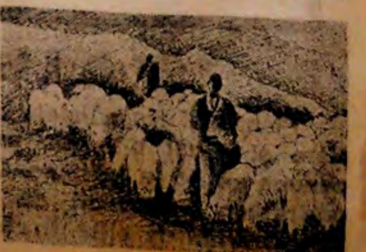
Conducătorul Statului chema țărănimea la trei porunci: unire, ordine, muncă. Și la sfârșit grăia astfel:

„Așa dar, uniți-vă, săteni, ca sub steagurile sfinte ale armatei. Fiindcă numai prin unire vom birui. Și munciți fără odihnă, cu credința în dreptatea Domnului, în Regele Țării și în drepturile voastre".

Din aceste cuvinte înțelepte sătenii și-au făcut temelie de vieață nouă. Ei s'au strâns cu toată credința în jurul Tronului și al Conducătorului — și astăzi, — după desrobirea fraților basarabeni și bucovineni, după atâtea biruinți și jertfe, ei se găsesc tot așa de hotăriți și uniți, crezând cu tărie în biruința Mareșalului, care înseamnă izbânda cea mare a drepturilor Neamului.

Astăzi, când această minunată gazetă pentru săteni a intrat în anul al treilea, confraților dela „Cuvântul Mareșalului", cu care ne găsim pe același front de muncă și năzuinți, le trimitem un cald salut de îmbărbătare, urându-le să împlinească și mai departe tot atât de bine gândul luminos, pornit din inima Mareșalului și a sfetnicilor săi.

SENTINELA

Bănăţenii în Capitală

Intr'o vară, acum vreo doi ani, am avut prilejul să călătoresc prin ţinutul Banatului, şi frumuseţile ce le-am întâlnit la tot pasul, mi-au încălzit sufletul, rămânând neşterse din amintire ca un drum de poveste.

Călăuzit de un inimos bănăţean, prim-pretorul dela Lugoj, am vizitat multe sate şi cătune bănăţene; am luat parte în zi de sărbătoare la cântecele şi jocurile ţăranilor; am poposit în zi de lucru pe ogorul plugarului şi m'am minunat de isteţimea şi hărnicia lui, de înfăţişarea mândră, în frumosu-i port naţional.

Cunoşteam zicătoarea: „Tot Banatu-i fruncea", — însă, deabea atunci am isbutit să pătrund tâlcul ei, şi mi-a plăcut această îndrăgire aprigă a bănăţeanului pentru ţinutul lui fermecător şi rodnic; pentru versurile şi cântecele vrăjite; pentru amintirea înaintaşilor patrioţi a căror frunte a fost ţinută mereu sus, chiar sub prigoana străină.

Când, la întrebarea mea, câte un om îmi răspundea: „Mi-s bănăţean", vedeam cum soarele îi râdea pe faţă şi atunci chipul lui frumos semăna la înfăţişare cu străbunii daci şi romani. Am înţeles din privirea dârză, pentru ce noi românii am rămas neclintiţi pe glia moştenită, cu toate furtunile ce au venit prin veacuri.

Dar plăcerea cea mare mi-a făcut-o însoţitorul meu în ultima zi a şederii mele, când m'a dus în comuna Borlova-Severin, ca să-mi arate pe dragii lui căluşari. Mi-a fost dat atunci să văd o seamă de jocuri străvechi, aşa numitele „pocioväici", alcătuite din figuri grele, executate în contra punct, după o melodie ciudată, uimindu-mă cu adevărat.

Un singur dor mi-a mărturisit la plecare, prietenul meu, Bujor Barbu:

— Aş vrea să venim odată la Bucureşti, cu flăcăii din Bârlova, să vadă şi cei de acolo jocurile noastre, să audă cântecele bănăţene.

Şi iată că dorinţa înflăcăratului român bănăţean s'a împlinit. Zilele trecute, după cum se ştie — prin grija Ministerului Propagandei Naţionale, s'a organizat o „Săptămâna bănăţeană" — în care darurile neasemuite ale acestui ţinut apusean au fost din plin date la iveală.

Astfel, în sala de expoziţii a Ministerului Propagandei, lumea a putut admira comorile de artă ţărănească şi numeroase lucruri născocite de mintea şi sufletul bănăţean. Vechiul şi vestitul cor „Ion Vidu" a cântat în spitalele de răniţi, în biserici şi la „radio" — bucurând cu melodiile minunate inimile româneşti. Scriitorii şi fruntaşii bănăţeni şi-au rostit cuvântul lor inspirat, iar pe scena Teatrului Naţional, echipa de dansatori din Bârlova a avut prilejul să-şi arate în Capitala Ţării, neîntrecutele ei jocuri.

A fost într'adevăr o înălţătoare serbare naţională, în care Banatul a dovedit că inima lui bate tot atât de însufleţit ca şi celelalte provincii, ca şi toate colţurile locuite de români.

A fost un bun început de propagandă artistică ce va fi continuat cu alte manifestări ardeleneşti, basarabene şi bucovinene, contribuind la unirea sufletească între fraţi, atât de necesară în vremurile eroice de azi.

După încheierea „Săptămânii bănăţene", membrii corului „Ion Vidu", din Lugoj, au fost primiţi de către Domnul Mareşal Ion Antonescu, Conducătorul Statului, având marea cinste de a fi răsplătiţi prin sincere cuvinte de mulţumire, a căror lumină se răsfrânge asupra Banatului întreg.

„Cunosc toată fapta dv. şi a înaintaşilor dv. — le-a spus Conducătorul — faptă culturală, patriotică şi românească.

Iar mai departe, Mareşalul a mai rostit câteva cuvinte profetice, mergând la inima tuturor Românilor:

Vă mai rog să aveţi încredere în conducătorii Ţării, fiindcă până astăzi încă nu s'a născut românul care să trădeze interesele neamului.

Luptăm la Est pentru asigurarea viitorului nostru al tuturor şi adaug că în istoria neamului românesc nu va fi un trădător mai mare ca acela care având răspunderea intereselor colective nu va avea permanent în grijă înfăptuirea deplină a dreptăţii româneşti.

Reîntoarceţi-vă la locurile dv. din scumpul nostru Banat, cu credinţa fermă că Eu şi toţi luptăm şi ne sbuciumăm pentru toţi fraţii care suferă loviri nedrepte şi umilinţi nemeritate.

Prin lupta şi prin munca noastră de astăzi am credinţa că tragem cărări noi, care ne vor duce în viitor pe alte drumuri decât acelea pe care s'a mers până acum, drumuri drepte din toate punctele de vedere, care vor asigura, fără îndoială, alt viitor şi un alt prestigiu acestui neam.

Ca întotdeauna la întâlnirile între fraţi, vizita dv. aici a mişcat adânc sufletul nostru iubitor şi înţelegător, făcându-l să vibreze alături de sufletul Românilor din acel frumos ţinut românesc, unde se găsesc armonios înfrăţite: doina, plugul şi lupta, Banatul fiind leagănul cântecului şi al multora din marile manifestări naţionale din trecutul nostru.

După călduroasele cuvinte ale Mareşalului, bănăţenii s'au întors acasă cu sufletul plin ca un fagure de miere, ducând fraţilor vestea că într'adevăr Banatul are de ce să fie mândru!

I. VALERIAN

Cavaleria română în marş spre inamic

Creşte faima cavaleriei

Cavaleria şi vânătorii de munte au înscris în istoria acestui războiu cele mai mărețe fapte de eroism din câte au cunoscut până acum luptele noastre.

La Nistru, în Ucraina la Kriwoe-Osiero, la Syrowo şi Vradijewka, la Nipru şi în marea bătălie de încercuire dela Marea de Azov, cavaleriştii noştri au intrat în legendă prin eroismul pe care l-au dovedit.

Sute de cazemate au fost luate cu asalt, nenumărate atacuri bolşevice au fost înfrânte şi soldate cu pierderi mari, datorită entuziasmului şi însufleţirii acestor oameni care şi-au prefăcut renumele în faimă.

Sunt neunumărate faptele de vitejie ale călăreţilor şi Naţiunea le-a rămas veşnic recunoscătoare pentru jertfa lor consimţită cu atâta bogăţie de suflet şi avânt.

Neobosiţi cu suflet şi entuziasm totdeauna proaspăt, cavaleriştii români au rămas până azi aceeaşi: viteji, curajoşi, încrezători în puterile lor şi în dreptatea Naţiei.

Dau lupte după lupte şi câştigă succese după succese. Nu este bătălie în care să fie înfrânţi, nu este zi să nu-i citeze comunicatele.

Cavaleria, această armată de elită a noastră, socotită aşa pe drept cuvânt, îşi duce mai departe faima şi tradiţiile sale.

Departe de ţară, neobişnuiţi cu clima şi necunoscând terenul pe care luptă, cavaleriştii se aruncă asupra poziţiilor duşmane cu acel avânt cunoscut doar în luptele străbunilor noştri. Parcă văd pe acei moldoveni mărunţi ai lui Vodă Ştefan, năpustindu-se asupra duşmanului, la Baia, la Războieni ori la Podul Inalt...

Parcă văd pe acei lei ai Olteniei înfrângând pe Baiazid la Rovine, ca, apoi, Domnul Mircea să spună prin gura acelui mare poet al nostru, împăratului turcilor care speriaseră popoarele Europei:

„N'avem oşti noi, împărate...
„Dar iubirea de moşie e un zid,
„Care nu se înfioară, de-a ta faimă,
Baiazid!".

Umăr la umăr, suflet lângă suflet. s'au înlănţuit oltenii, muntenii şi dobrogenii noştri, pe viroagele şi pe crestele Caucazului. Infruntând în alte sectoare valul siberian, adus ca ultimă scăpare a frontului rus, cavaleriştii noştri au arătat încă odată că ştiu să lupte şi rămân însufleţiţi până la urmă pentru dreptatea Patriei.

Astfel, faima cavaleriei sporeşte după fiecare bătălie şi renumele ei se aşează şi mai luminos pe filele istoriei viitoare.

Răvaşul lui Ion

In stepele ruseşti sânt
Mamă,
Şi, spre bravuri,
Necontenit mă chiamă
De peste veacuri,
Dacii şi Romanii,
Să lupt,
Ca să răstorn pe veci,
Duşmanii.
Sub dârzele'ncordări
De vitejie,
Cuprins încleştător
De bărbăţie,
Cu forţa 'nprospătată
Şi călită,
Simt sângele,
Prin vine,
Cum s'agită.
Şi'n iureş,
Cu voinţa neînvinsă,
Cu dragostea de Ţară'n piept,
Aprinsă,
Pătruns de 'nviorările
Credinţei,
Păşesc pe drumul sfânt,
Al biruinţei.
Şi'n rând cu mine
Merg toţi luptătorii,
Prin legendare glorii
Şi victorii,
Făcând ca'n marş eroic,
Tricolorul,
Să fie,
Peste tot,
Invingătorul.

Plot. adm. THEODOR D. CARAMAN

Adăpost pe frontul antibolșevic din Nord

Rânduri pentru „Sentinela"

„Totdeauna neliniștit, hotărît de a face ceva, acolo unde mi se pare că n'am făcut nimic, gata în orice clipă de a realiza și de a da totul pentru binele celor mulți, m'am străduit și mă străduesc să fac o școală model în satul meu natal.

Au venit vremurile acestea care nu mi-au dat răgaz de împlinire. Țara ne-a cerut să-i slujim cu spada, pentru reîntregirea fruntariilor. La glasul ei, am alergat cu însuflețire. Era o chemare dreaptă și sfântă.

Am luptat și m'am întors invalid de războiu cu conștiința împăcată că mi-am făcut datoria".

Așa îmi scria, printre altele, în vara anului trecut, dascălul din Cuca-Argeșului. Sunt câteva luni de atunci. Bravul Țării, Tita Ghițulescu, invalid de războiu, exemplu viu pentru ostașii lui pe câmpul de bătae, revine în sat, hotărît să muncească și să înfăptuiască.

...după vijelia luptei, scrie el, când Dumnezeu mi-a dăruit o nouă scadență pentru vieața aceasta pământească, m'am întors acasă convins că; omul trăește cu adevărat numai atunci când face „binele". *Așa fiind mi-am închinat toată puterea mea de muncă satului meu. Știu că voiu întâmpina greutăți, dar mai știu că vieața ne este dată pentru a lupta și a birui.*

Am luptat până dincolo de Nistru, înfrățit cu țăranii, credincioși steagului ca și plugului. Trebuia, adesea, să facem incursiuni prin nopți neguroase, prin glodul până la genunchi, prin furtuna schijelor și gloanțelor fără a ne opri o clipă din drumul nostru spre obiectiv.

...atunci, îmi vorbea „cineva", nevăzut și neauzit, acel „cineva" care îmi șoptește și astăzi, deși mă știe cu puterile slăbite. E vocea conștiinței. *O ascult, fără să mă cutremur fiindcă ea mi-a poruncit mereu:*

— „Muncește, căci vieața e pentru a da".

După zilele de convalescență, voiu porni la lucru fără șovăire".

Domnule Director,

Cu poșta de astăzi am primit dela d-l Ghițulescu, alte rânduri, în care scrie și despre gazeta „Sentinela" pe care o trimiteți, ca un balsam sufletesc, miilor și zecilor de mii de ostași.

„Prietene,.... am primit cu surprinzătoare bucurie darurile făcute de M. S. M., școalei noastre dragi, satului meu scump. Intâmplarea a făcut ca broșurile trimise să fie aduse dela poștă cu câteva clipe înainte de începerea „cursurilor țărănești", organizate aci în sat, de Căminul Cultural, al cărui director sunt eu.

Planșele le vom lega frumos, într'un volum, pentru a le putea conserva pentru viitorime, și le vom folosi la lecțiile de istorie și educație patriotică. Albumul acesta, intitulat: „Trăiri din Răsboiul Sfânt", *va păstra pentru generațiile viitoare povestea adevărată a epopeei trăite de noi.*

Printre broșurile primite, au fost și câteva numere din „Sentinela". „Sentinela", prietenul meu sincer, cu slovă întremătoare din zilele de războiu. Pe această foaie îmi plecam fruntea obosită, ziua, în clipele de liniște și în nopțile cu lună, când focul mai înceta.

Pe marginile ei îmi făceam însemnări și printre rândurile ei încrustam gândurile mele. „Sentinela" păzea hotarul dintre front și Țară, și-l semăna în litere, cu florile recunoștinței pentru eroii neamului.

In „Sentinela" se întâlneau năzuințele Țării cu ale acelora din tranșee. In câte rânduri m'a prins zorii dimineții, în groapa mea căptușită cu frunze, citind-o și mototolind-o, ca apoi s'o strâng la sân și s'o iau cu mine în „înaintare"! De nenumărate ori, chipul meu și al ei, ursite, se oglindeau în bobițele de rouă, ce se prelingeau ca niște lacrimi pe fierul de carabină. Amândoi aveam aceeași misiune: „Sentinele", la poarta inimii, pe drumul împlinirilor".

O mare parte din articole le-am citit sătenilor, și elevilor din clasele supraprimare. Am comentat cu ei faptele bravilor care duc lupta pentru credință și pentru dreptatea pe care o așteptăm.

„Sentinela" este o „foaie" nimerită pentru aducația patriotică și cetățenească. „Sentinela" n'ar trebui să lipsească din mâna ostașului și nici din aceea a plugarului.

Sătenii, găsesc în ea poze cu scene de războiu și află mersul operațiunilor, școlarii își aleg poezioare potrivite, glume, ghicitori și proverbe pe care le spun cu entuziasm în orele de șezătoare, la serbări și în orele de clasă.

In legătură cu acest punct, vă comunic că am cerut în mai multe rânduri ca școala mea să fie abonată la gazeta „Sentinela".

Domnule Director,

Invalidul de războiu, din Cuca, s'a prins din nou în hora muncii, constructive pentru ridicarea satului lui. Vrea *el*, „omul nou", pe care l'a **așteptat** neamul nostru, să schimbe fața satului, pentru ca la întoarcere, flăcăii, cu laurii victoriei, să-și găsească cuiburile înflorite.

Eu, vă rog, pe această cale, să-i împliniți dorința, dispunând a se trimite pe adresa: Școala primară din comuna *Cuca, jud. Argeș,* câteva numere din „Sentinela".

Sătenii vor găsi în ea „un prieten sincer", care îi va sfătui la fel ca și *„domnul lor"*, să iubească munca, să creadă în Dumnezeu și în biserica lui, să trăiască cinstit, și să caute a fi la înălțimea jertfei, acelora care au scris cu sânge, paginile victoriei.

Primiți, vă rog, d-le director, mii de mulțumiri.

Sergent t. r. TILICĂ DĂNCĂU

CĂPITANUL NOSTRU

O știm cu toții că era titlul ce se decerna unei căpitănii de călăreți, acum câteva secole, când acei falnici oameni, jumătate aventurieri și jumătate ostași, acopereau sub ropotul copitelor și învăluiau în nori de praf întinderile nesfârșite ale stepelor.

De data aceasta nu este cazul să mai evoc trecutul glorios, ci să împărtășesc cititorilor din țară, vieața de luptă și muncă, a unui autentic comandant de escadron din „grupul vânătorilor călări", căpitanul, de care poate unii ați mai auzit, *Ion Tobă,* supranumit de dușmani, după cum i-a rămas numele și printre prieteni, „Hatmanul".

Este în persoana acestui ofițer originar din Focșani, întruchipată întreaga flacără a dragostei de țară, pe care a insuflat-o soldaților săi, majoritatea lor din regiunea Târnavelor și, care a făcut cum au fost și alte zeci și sute de exemple, ca renumele „corpului de munte", să se înscrie cu litere nepieritoare în cartea de aur a veșniciei românești. Prin noblețea lor de călăreți de rasă, această mână de eroi, au format grupul de cercetare, al unei divizii de vânători-de-munte, dela începutul războiului sfânt, începând cu trecerea Prutului și terminând în Crimeea, unde însă, misiunea lor nu s'a sfârșit decât după ce au stârpit ultimele resturi ale partizanilor, care atacau ca bandiții de codru, liniile de comunicații și jefuiau însăși populația locală.

Stârpirea lor de prin văgăunile munților, este o adevărată acțiune eroică, ce poate constitui subiectul unei întregi serii de romane, al căror spirit ar fi așa de aventuros, încât mulți cititori ar crede că nu poate fi vorba decât de fapte ireale și în orice caz, exagerate.

In câteva luni a încetat să existe și această problemă și odată cu liniștea instaurată, unitatea s'a organizat într'un punct obligat, de trecere, a cărui importanță domină întreaga rețea de comunicații a Crimeei, inamicul n'ar reuși să treacă decât peste corpurile reci, însă cu mâna încleștată pe armă ale bravilor călăreți.

I-am văzut pe acești oameni în repaus, o liniște care simțiai că nu avea decât un caracter de provizorat, după cum nici ei nu s'ar fi complăcut altfel.

După ce s'au stabilit definitiv în regiunea afectată pentru pază, în câtva timp au organizat pozițiile defensive, dând toată importanța cuvenită celor două poduri de cale ferată și șoselei ce șerpuește pe istmul strâmt și udat de ambele părți de valurile mării.

Mitraliere grele, bine camuflate și gata oricând să deschidă un foc ucigător, bine nutrit, tunuri, a. c., de proveniență germană și a căror mânuire a fost repede și perfect învățată de voinicii ostași, care la ei acasă nu manevrau decât coarnele plugului, formează o rețea de foc, prin care nu poate trece niciun bolșevic, fie că ar debarca prin surprindere, fie că ar veni pe calea aerului, sau chiar protejat de blindajul gros, însă, fără vieață al tankurilor

Totul este pus la punct ca mașinăria unui ceasornic elvețian. O informație a unui punct de observație transmisă la centru, de unde, cu iuțeala undelor va fi prinsă la locul primejduit, va deslănțui întregul dispozitiv de apărare

Mai mult încă, cu camionete capturate s'a organizat unități purtate, ce se vor putea deplasa în caz de nevoie la locul primejdiei. Astăzi însă e sărbătoare și liniște, așa că autocamioanele vor servi ca mijloc de transport pentru ostașii ce au fost invitați la o nuntă în împrejurimi. Aci am avut impresia că oamenii n'o duc rău căci locul care îi adăpostește, este astfel amenajat încât îți face impresia că ești la P. S-ul unui regiment de cavalerie din țară. Grajduri încăpătoare, dormitoare luminoase și călduroase, bucătării igienice, baie, nimic nu lipsește. Hatmanul locuește la postul său de comandă, unde ofițerii au organizat un cazinou cu tot ce le trebue, ca să treacă timpul mai ușor, însă, gata oricând să lase distracțiile și să pună mâna pe arme, ca sub comanda bravului lor șef, să respingă și să nimicească dușmanul ce ar putea amenința culorile pavilionului, ce stă zi și noapte arborat pe o înălțime dominantă și care flutură vesel și încrezător în destinele lui, sub suflul înghețat al mării.

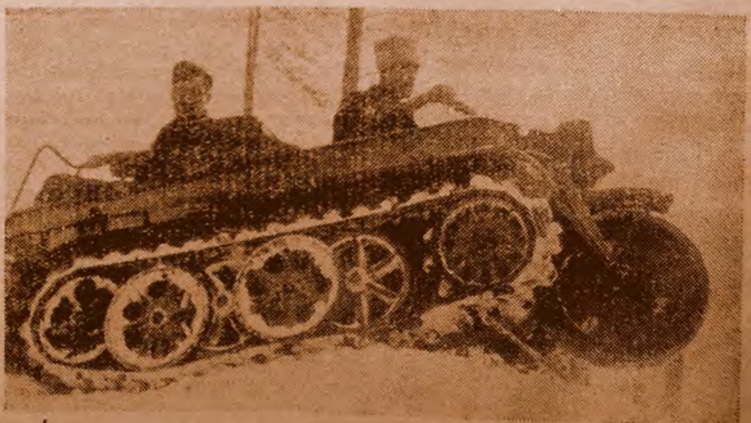
Plot. t. r. BRĂTESCU DAN

Vitejilor din Stalingrad

Uraganul stelei roșii din Kremlin
Bântue orașul prefăcut în scrum;
Hoardele lui Stalin vin, și vin, și vin,
Vin fără de număr, vin fără de drum.
Vin cu avioane, cu mașini, cu tancuri,
Ca să șteargă orice urmă de dușman,
Dau cu'nverșunare groaznice atacuri,
Dar rămân cadavre, morman pe mor-
[man.
Tremură văzduhul, tremură pământul,
Sar în țăndări ziduri, sboară'n aer case,
Trec pe sus ghiulele vâjâind ca vântul
Și izbind pământul crapă mânioase.
Viscolul și gerul pălmuesc pustiul
Ce se'ntinde'n zare până peste Volga,
Printre foc, prin sânge'și mână bidiviul,
Iar casapul Stalin își acordă orga.
Și'n Gomora asta, în acest crud iad
Unde moartea'și mână'n voie telegarii,
In Sodoma asta zisă Stalingrad,
Săptămâni de zile, înfruntând barbarii
Ce veneau din toate cele patru zări,
Voi, urmași ai celor căzuți la Rovine
Ați luptat eroic, fără clătinări
Pentru biruința flamurei creștine.
Tu, Ion al Saftei, tu, Mihai al Linii,
Tu, Petruț al Radei și tu, Generale
Care-ai stat alături cu Codruț al Ginii,
Țara vă înalță astăzi osanale.
Două luni de zile, fără de hodină,
Răbdând tot ce poate răbda pămân-
[teanul
Ați ținut sus crucea plină de lumină
Ca să n'o doboare la pământ dușmanul.
Tu, Ion al Saftei, tu Mihai al Linii,
Voi, ce-ați stat în focul groaznicului iad,
Răbdând chinul care vi l-au dat hainii,
Voi, pentru vecie acolo'n Stalingrad
Ați clădit altarul sfânt al biruinții
Ce va fi locașul Europei noi;
Fericiți, stați astăzi la un loc cu sfinții!
Fericită-i țara cu așa eroi!

NICULAI G. OPRIȘANU

Motocicletă cu șenile pe frontu Carele

CHIPURI DE EROI

Sergentul Gheorghe Dovleac

Compania căpitanului Dumitru Cristea, dintr'un batalion de Vânători de Munte, luptă aprig cu inamicul puternic organizat și fortificat pe cota 96. Atacul a fost deslănțuit de aproape două ore, dar înaintarea companiei suferă din cauza unui foc ucigător de mitraliere, ce vine de undeva din stânga cotei. Gloanțele chiue cu miile prin aer, sfârtecând crengile arborilor, proiectilele de brandt cad cu nemiluita în față și spatele companiei, iar avioanele de vânătoare rusești spintecă cerul într'o parte și într'alta.

Soarele s'a ridicat de mult sus pe cer, de unde privește lupta care se desfășoară la poalele munților și aşterne pe crestele și văile lor hlamida lor împărătească...

Un stol de păsări s'au rătăcit tocmai prin partea locului, căutând a ne desfăta cu ciripitul lor .. Dar, cine le dă acum vreo ascultare ..?! Câteva dintre ele cad motol la pământ, cu pufușorii scăldați în sânge, împreună cu o ploaie de frunze... Un proiectil de brandt a căzut tocmai în coroana pomului unde ele concertau cu atâta drăgălășenie...

Brandt-urile noastre de 81,4 au început să tragă cu înverșunare în stânga cotei, unde vânătorii au reușit să identifice câteva cuiburi de arme automate. Proiectilele cad numai la câțiva metri în stânga, ridicând nori de praf. Câțiva ruși fug speriați în dreapta, ascunzându-se în cutele unei viroage. In momentul acela un alt proiectil cade tocmai în ascunzătoarea lor, prefăcându-i bucăți...

Totuși, mitralierele ucigașe nu contenesc focul lor ucigător.

Soldatul Istrate Gheorghe, care a reușit să se apropie nevăzut de inamic la 60—70 m de cuibul armelor automate, raportează că în stânga unei mari buturugi, care se vede foarte bine de pe linia companiei, numai la 2—3 pași, a descoperit o puternică cazemată îngropată în pământ, camuflată așa de bine, încât ai impresia că acolo se găsește un simplu și nevinovat boschet de unde rușii varsă atât foc asupra noastră.

Pădurea este destul de deasă, mărăcinișurile împiedică mult vederea, totuși, locul mitralierelor ucigașe a putut fi descoperit și comunicat aruncătoarelor și artileriei, pentru a fi bătut până la distrugerea completă.

Cu tot bombardamentul, diavolii nu se dau bătuți și varsă mai departe ploaie de gloanțe asupra noastră.

In acest timp, compania reușește să împingă flancul drept mult înainte, încât la un moment dat ciolovecii se văd loviți din flanc și cu teama de-a le cădea în spate.

Lupta e crâncenă... Pădurea cu toate farmecele și poezia ei, părtașe la iubirea și dorurile tinereții, cântată atât de mult de scriitori și poeți, este acum leagănul morții și-al suferinței...

Căpitanul, comandantul companiei, trece pela fiecare ploton și grupă, stând de vorbă cu soldații și îmbărbătându-i, în timp ce brancardierii transportă camarazii răniți spre postul de prim ajutor al batalionului.

— „Cum, se poate să ne oprească din înaintare, ticăloșii ăștia?"

Compania căpitanului Popescu Alexandru ne-a depășit cu mult!... stă de vorbă cu sine, căpitanul Cristea Dumitru... Da el nu este omul care se dă bătut cu una cu două... Hotărîrea este luată!...

Imediat un ploton va ataca puternic inamicul de front, vărsând asupra lui un foc ucigător, în timp ce un altul, printr'o manevră de învăluire, executată prin dreapta, va căuta să cadă în spatele inamicului

Atacul se deslănțuie din nou, conform planului stabilit. Plotonul din dreapta, care execută manevra de învăluire, s'a strecurat binișor pe lângă marginea poenii cu pomi izolați și mari, și acum coboară în tăcere panta dinspre cotă.

Cercetașii se opresc din când în când și ascultă.... inamicul e numai la 70—80 m. Numai câteva minute de mers, așa pe nesimțite și vor cădea în spatele cuiburilor de arme automate, distrugându-le apoi cu grenadele.

Plotonul din față atacă cu un elan și cu o îndârjire nemai pomenită. Rușii trag cu toate armele disponibile, dar numai pot opri acum înaintarea vânătorilor.

Cad mulți dintre rândurile noastre, dar pierderile inamicului sunt cu mult mai mari. Lupta este în toiu! Brandturile inamicului trag cu înfrigurare, dar greșesc mult ținta; proiectilele cad la 50 m în spatele companiei și mult în stânga.

Plotonul a ajuns numai la 30—40 m de cazemate... Lupta devine tot mai crâncenă. Mitralierele inamice trag la disperare.

Comandantul plotonului subit. rez. Tătaru Vasile, mereu în fruntea plotonului său, cade rănit. Vestea se răspândește ca fulgerul în întreaga companie. Ostașii se opresc pentru un moment. Ce vor face fără comandant?...

In momentul acesta, de undeva din stânga, se aude un glas puternic de oștean:

— „Ploton, comanda la mine, sergentul Gheorghe Dovleac!. Inainte!!.

Sergentul Dovleac pornește ca un fulger în fruntea plotonului său, urmat de aproape de cinci, șase ostași, cu sacul de merinde doldora de grenade, atârnat pe după gât.

Rușii trag în vitejii ostași, dar aceștia nu se dau un pas înapoi. Se culcă la pământ și pe burtă, ca șopârlele, continuă înaintarea... Au ajuns!. Doar 15—20 m îi mai despart de cazematele blestemate... La un semnal al sergentului, aruncă cu toții grenada, apoi se năpustesc asupra cuibului de vipere.

Câteva grenade aruncate cu dibăcie prin creneluri, urmate de niște explozii puternice și cazemata este prefăcută în zeci de bucăți...

Sergentul Dovleac privește satisfăcut la mormanul de cadavre din fața lui; șase ciolovecі, ocupanții acestei blestemate cazemate, au fost sfârtecați de schijele grenadelor aruncate de sergent și camarazii lui...

...ma voastră de ticăloși! ține să le mai spună încăodată viteazul sergent...

Dar nu-i timp de pierdut! Inamicul observând că pământul începe să-i fugă de sub picioare, luptă cu disperare, încercând mai multe contra-atacuri.

Sergentul Dovleac primește lupta cu bărbăție și încredere .. Grenadele sboară prin aer, iar baionetele vânătorilor noștri arată acestor oameni fără Dumnezeu, că de-acum în colo soarta lor este pecetluită.

Luptele corp la corp și la baionetă, pe care le susține plotonul sergentului Dovleac, sunt crâncene. Armele se încrucișează prin aer, baionetele strălucesc în soare, iar rușii cad ca spicele grâului, trăzniți de dârzenia și voința de-a învinge a ostașilor noștri.

Inamicul a fost zdrobit. Compania II-a, a căpitanului Dumitru Cristea, care tot timpul a fost alături de ostașii lui, îndemnându-i, își poate acum continua înaintarea.

Sergentul Dovleac Gheorghe, eroul dela cota 96, se apropie de comandantul lui drag, odată cu căderea serii, și-i spune:

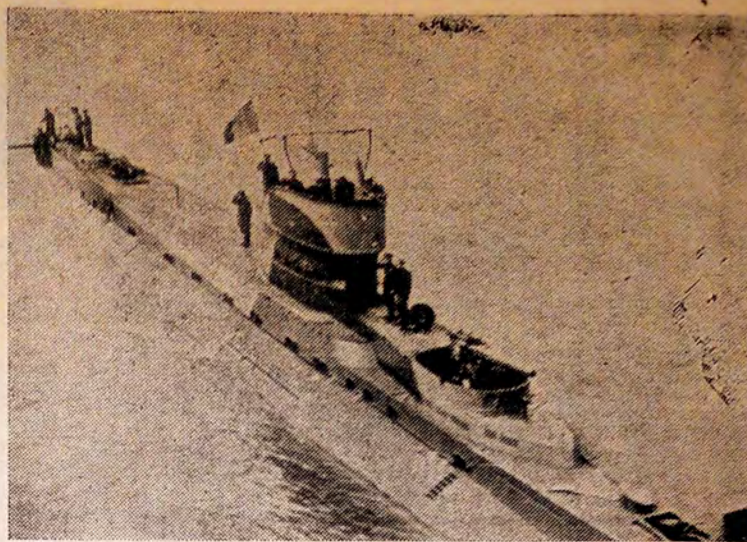
— „A fost frumos, domnule căpitan, păcat că s'a terminat așa de repede!

Căpitanul îi strânge mâna, felicitându-l călduros.

—„Bravo, Dovleac! Ți-ai făcut datoria ca un adevărat erou. Țara poate fi mândră de sergenți ca tine!!!.

Sublocotenent IOSIF RÂTIU

Submarin românesc pregătindu-se de plecare în misiune

ȚARA MEA

Cât vezi cu ochii 'n zare priveliști date 'n pârg.
Ce-și scutură arama pe lespezile grele,
Și munți cu frunți bătrâne ce-adună în amurg,
Cenușa 'mprăștiată de bulgării din stele,

Isvoare care-și mână din piatră 'n piatră dorul
Prin stâncile ascunse în liniștea din fund,
Și cântecul ce-l rupe din inimă păstorul,
Când își adoarme turma pe-o margine de prund,

Podgorii nesfârșite cu bobul plin și greu
Și aburul de pâine ce iese din ogoare,
Oglinzile pe lacuri ce sângeră mereu
Când se topește jarul ce-a mai rămas în soare,

Păduri întregi cu semnul adolescenței 'n frunză
Și păsări călătoare ce n'au uitat de noi,
Clopotnițele 'nalte unde veneau s'ascunză,
Haiducii amintirii din galbenele foi,

E țara mea; e visul ce s'a 'mpletit cu anii
E clopotul ce-adună pe credincioși în sate,
E zidul unde veșnic s'au prăbușit dușmanii,
Ce-au vrut să smulgă rodul câmpiilor bogate.

E cântecul ce-adoarme 'n noapte pădurarul
Când munții se îmbracă în platoșe și zale,
E țara care știe să 'nlăture amarul
Prin jertfa ne'ntâlnită a vitejiei sale.

E țara mea; scăldată de tot argintul lunii
Ce ne-a 'nfrățit prin vreme cu lacrima și cântul,
E casa unde 'n pace se odihnesc străbunii,
E leagănul și viața, e cerul și pământul.

O vom păstra întreagă, măr dulce din poveste
Și cine-o vrea vreodată cu noi să se măsoare,
Iși vor găsi sfârșitul pe plaiurile-aceste,
Unde-au pierit ca 'n valuri, atâtea oști barbare.

CONST. SALCIA

Toamnă la Exarova

Octomvrie aruncă cu grauri peste sat
De parcă — prin porumbiști —cu brandt-uri ne atacă.
Sărăcăcioasă, toamnă, de-un stâlp s'a spânzurat
Și soarele se uită mâhnit într'o băltoacă.

Pe drumuri prăfuite trec umbre spre Odesa
Și'n zarea mohorîtă salcâmii frunza-și plâng...
Pe câmpuri pustiite am rătăcit adesea
Cu sufletul în mine ca un soldat nătâng.

ION SOFIA MANOLESCU

Infanteria românească în repaus binemeritat după luptă

Sufletul nației

Iarna care a trecut, cu toate greutățile ei și cu cele impuse de condițiile unui războiu purtat pe meleagurile îndepărtate și neprimitoare ale Rusiei bolșevice, a dat prilej simțirii românești, să-și arate deplina ei participare alături de armată. Printre altele, darurile trimise de surioarele, frații sau copiii celor de pe front, ca și de tot tineretul nostru, a dus ostașilor solia dragostei celor nevinovați, simbol al viitorului țării, omagiul sincer al întregii Națiuni pentru bravii ei apărători.

Flacăra acestui patriotism palpită puternic în conștiința românească. Sunt vrednice de cunoscut câteva din multele scrisori care vor rămâne în documentele vremii și care vor atesta în timp, când se va scrie istoria acestui sfânt războiu.

Iată, de pildă, ce scriu elevele unei școli primare din Strehaia, unui inspector școlar, ca răspuns la tablourile cu scene din războiu și cu chipuri de eroi ce le-au fost trimise:

Domnule Inspector,

„Desigur că vă va mira aceste rânduri venite dela elevele clasei a IV primară de fete din Strehaia. Ele nu urmăresc altceva, decât marea admirație ce am simțit-o cu toatele în fața minunatelor tablouri care ne-a pus față în față cu acele vederi ale frontului, pe care nu le cunoșteam decât de prin ziare. Când doamna ne citea ce scria pe tablouri, noi ne simțeam departe lângă bravii luptători, *care luptă vitejește ca și strămoșii noștri Dacii și Romanii. In numele elevelor de clasa IV-a, vă mulțumim pentru frumoasele tablouri care ne-au ajutat să ne întrgim mai mult cunoștințele frontului.*

Primiți, etc.

Elevele clasei a IV din Strehaia“.

Elevele clasei a III-a și a IV-a ale Școalei primare din Gavojdia-Severin, scriu, printre altele, aceluiași domn inspector școlar:

„Am primit cu mare bucurie și pozele. Pe unele le păstrăm în album, iar pe altele le-am așezat în clasă la locul de cinte și le-am intitulat: „Trăiri din Războiul Sfânt“. Acolo am așezat și cutia cu scrisori. Le privim în fiecare zi, iar pe cele din album la orele de istorie. Privindu-le, ne vin în minte cuvintele d-nei Invățătoare, care ne spunea: „Pentru țară, unii luptă vitejește cu arma, alții cu condeiul iar noi cei mici și neputincioși să luptăm întotdeauna cu sufletul, cu hărnicia și ascultarea noastră.

Poza care reprezintă cimitirul și troița ridicată în amintirea „Eroilor“, căzuți pe frontul Odesei, am pus-o în cadru de aur la „Colțul eroilor“ pe care l-am aranjat atât de frumos. In fiecare dimineață, când aprindem candela, privind tabloul, ne îndreptăm inimile spre Eroii Neamului și rugăm pe Atotputernicul să le încununeze jertfa cu laurii victoriei“.

Iar directoarea aceleeași școli, d-na Emilia Sârbu, care are soțul plecat pe front, scrie între altele:

„Conștienți de datoria lor, învățătorii au ascultat întotdeauna chemarea sfântă a Țării. Pe front sau la vetrele lor, din drumul spinos al vieții, aruncând sămânța aprinsă de un ideal sfânt, vor duce pretutindeni suflet din sufletul Neamului“.

Sunt, în aceste vibrații de suflet colectiv românesc, mărturii elocvente de unitate, încredere și certitudine.

Candela pe care o aprinde în simțirea nației porunca strămoșilor, întreține focul sacru al iubirii de țară, care va aduce victoria totală a României și siguranța ei în viitor.

MATEI GHIMBĂȘANU

Romancă în port național

CÂNTEC

Versuri calde pentru tine
Impletesc acum cu zor
Și-ți sărut ochii măicuță
Și obrajii cu mult dor.
De pe cerul fără margini
Cu o lună de mister,
A căzut o stea, sărmana!
Și s'a dus la cei ce pier...
Iar departe printre case
Iți zăresc chipul de Rai,
Ochi-ți blânzi care-mi surâd
Cu'n frumos surâs de Mai.
Tot așa măicuță dragă
Te visez eu nopți la rând.
Și de aceea nu am teamă
Când te știu cu mine'n gând.
Și iarăși, măicuță dragă,
Impletesc slove de zor
Și-ți sărut măicuță ochii
Și obrajii, cu mult dor.

Fruntaș C. MARINESCU

Dela frații români duși de bandele comuniste în Siberia

Nassonov Pavel Nicolaevici, fost până acum decurând soldat în Armata roșie, a dezertat din unitatea sa și a fugit, împreună cu alți camarazi, predându-se într'un sector de luptă al armatei germane. Nici el, nici camarazii lui, n'au mai putut răbda sălniciile din armata roșie, foamea, mizeria și impingerea dela spate cu revolverul.

In această fugă, el n'a fost însă singur. Convoiul cu care s'a hotărît să treacă în rândurile noastre, a fost mult mai numeros și dezertarea lor nu are altă semnificație, decât aceea că oamenii nu mai vor să lupte, pentru a satisface ambițiile jidanilor comuniști cocoțați la conducerea marelui popor rus.

Nu mai vor și nici nu mai pot. Desbrăcați și roși de foame și mizerie, ei nu au nici convingerea cauzei pentru care luptă și tot atât nici puterea să mai lupte.

Nassanov Pavel Nicolaevici, e cel mai răsărit dintre toți cei cu cari a fugit, în măsură să vorbească și să scrie despre multe din cele ce a văzut și a trăit el însuși sub regimul comunist.

Mai mult decât atât; și el și camarazii săi au fost aduși pe frontul din Răsărit toamna trecută, din Siberia. Câțiva din ei fac parte dintre deținuții politici și de drept comun cu care au fost împlinite în mare măsură rezervele armatei roșii din îndepărtata provincie de gheață a Rusiei comuniste.

Sunt interesante informațiile date de Nassanov Pavel Nicolaevici, în mai toate chestiunile în care se pricepe și cunoaște, mai ales că aceste informații se întemeiază pe sinceritatea sa nefățarnică și fiindcă totul pornește dintr'o convingere personală.

Ceea ce, însă, devine și mai interesant pentru noi, sunt relațiile pe care acest om scăpat din urgia neagră a Siberiei le face despre românii pe care i-a întâlnit acolo, în lagărele muncii silnice ale robiei.

Deși se află pe lângă Comandamentul unei Armate germane și nu are altă legătură cu noi, totuși găsește de datoria lui, să arate printr'o scrisoare îndreptată armatei române suferințele acelor frați ai noștri, luați peste noapte de pela casele lor, în zilele triste ale acelui an cât au fost robite Basarabia și Bucovina și duși în îndepărtările neștiute ale Siberiei. Este vorba de românii din lagărul Nowo Iwanowsker, din orașul Mariinsk.

Mai mult decât atât: Nassonovo Pavel Nicolaevici, simțise că trebue să plece și înainte de a lua drumul frontului, face acolo, în lagărele morții, un legământ cu acești bieți oameni ai pământului nostru, că dacă va scăpa, să ducă plânsul și jalea lor, aici în țara libertății și-a liniștei, Regelui și Conducătorului Statului.

Ajuns pe front, el devine repede liber, își ține cu sfințenie legământul și scrie:

„In timpul ispășirii mele în temnițele de tortură ale Siberiei, supus tuturor chinurilor, de bandele iudeo-bolșevice, am întâlnit oameni de-ai d-voastră, loviți de aceeași tristă soartă ca și mine. Ei m'au legat cu jurământ de omenie să vă fac cunoscute durerea și suferințele lor. Mi-am dat cuvântul că de voiu scăpa cu vieață, le voiu împlini dorința.

Izolați în îndepărtata și friguroasa Siberie, acești oameni sunt supuși unor chinuri sălbatice, neauzite și necunoscute până acum în istorie. Pe jumătate goi, sunt puși să muncească în silă, pe un frig de 50—60 grade, iar dacă se îmbolnăvesc, nimeni nu-i crede.

Sunt zilnic bătuți și umiliți, pe motive de nimic. Iar când vor să-i omoare, e destul să le înscenze o încercare de evadare, sau solidarizarea cu poporul român.

De altfel, nu se urmărește decât distrugerea fizică a tuturor românilor pe care soarta îi duce acolo, și la aceasta se ajunge în mod sigur totdeauna prin hrana și tratamentul la care sunt supuși: 300 gr. pâine și o supă subțire, fără pic de grăsime, zilnic; forțați neîntrerupt să muncească, pe gerul cumplit al acelui ținut, ducând vieață de animale, fără o clipă de libertate, fără soare, fără bucurii.

In asemenea condiții de vieață nu e de mirare că mor zilnic 30—40 de oameni. Imi fac o datorie de om să vă aduc un apel al românilor de acolo, pentru că îmi dau seama prea bine că pericolul bolșevismului distrugător paște pe toată lumea și e bine să ne unim cu toții în luptă, ce ducem împotriva lui.

Apelul spune:

„Fără să-și cruțe sângele poporul român trebue să lupte împotriva acestor asupritori. Ei aduc foamea, sărăcia, închisoarea, voind să distrugă din rădăcină poporul nostru.

Suntem prăbușiți de desnădejduire, căci niciodată nu vom reuși să mai vedem scumpul pământ al nostru, iubita noastră Patrie. Curând, nu vom mai fi. Deja cei mai mulți dintre noi nu mai sunt...

De aceea, rugămintea noastră din urmă este: nu lăsați pe ceilalți frați ai noștri să aibe parte de aceeași tristă și nefericită soartă! Bolșevismul seamănă pretutindeni moarte și neființă.

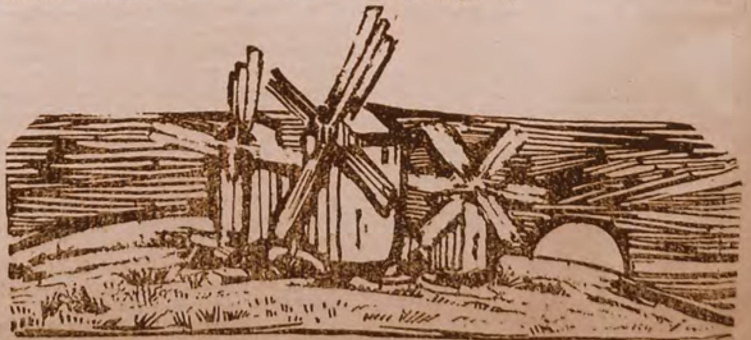
Doborîți-l“.

Printre românii cu care a dus vieața neagră în lagărul Nowo Iwanowsker din Mariinsk..., din țara de gheață a Siberiei, Nassanov Pavel Nicolaevici, își amintește și câteva nume:

Petică, basarabean, fost staroste și interpret, într'un raion al cărui nume nu-l mai știu; Arabadschi, negustor, tot basarabean, chinuit până la moarte; Taschaul, negustor basarabean, care trăiește încă; Ștefaniuc, fost ofițer român, din Bucovina, trăiește încă; frații Buga, cu copiii lor, care, de asemeni, încă mai trăiesc; Toma Vasile Ivanovici, basarabean, spune că a trăit câtva timp în București; Cazachevici, soldat în armata română, luat din Basarabia; Faer, proprietar de fabrică, din Bucovina, ș. a.

Eu, aduc astfel rugămintea tuturor românilor din acel lagăr — și ei sunt mulți, destul de mulți, — pentrucă am jurat că de voiu rămâne cu vieață și voiu ajunge pe undeva, prin locurile lor, să nu-i uit. Acum nu sunt prea aproape de țara lor, dar, aci, la Comandamentul acestei armate germane, pot să-mi împlinesc legământul și să le spun durerea.

Parcă-i văd, în zorii zilei când plecam, tot dându-mi târcoale și rugându-mă: „fă să audă Mareșalul de suferința noastră, că'n el și'n Dumnezeu mai avem doar nădejdea să ne scape de urgia morții în care ne-apasă jidanii comuniști!“...

Ce-a avut și ce-a pierdut?

Staline, tu oare vezi,
Oastea'ntreagă cum ți-o pierzi?
Nu-ți pasă, „Tătuc" hain,
Par'că'ți sunt de neam străin...
Ăsta-i visul tău de mult:
Ce-ai avut și... ce-ai pierdut?
Gustul jidovilor faci
Și cu păcate te'ncarci...
De-ai ști ce ți-e pregătit,
De mult — zău — ai fi pierit;
Dar tu ești ca... surdo-mut:
Ce-ai avut și... ce-ai pierdut?
Tu nu te uiți — doar — la ei...
Căci sunt proști și sunt mișei;
De-aceea, comisari din urmă,
Ii mâna ca și pe-o turmă...
De-or cădea și câți mai sunt...
Ce-ai avut și... ce-ai pierdut?
Noi, doar știm, „tătuc" Stalin:
Intâi te-a chemat Gruzin;
Crud ai fost, prost ai să mori,
De te-ai naște... de opt ori...
Ai tăi știu, dar tac de mult:
Ce-ai avut și... ce-ai pierdut?
Puțin ca să 'naintezi,
Nu te uiți cum și câți pierzi...
Tu, doar știi una și bună:
Că mai ai oameni... în lună...
Dar noi știm și-i de crezut:
Ce-ai avut și ce-ai pierdut!!!...
Ce-ai să te trezești, fârtate,
Prins ca'n cleşte, pe la spate...
Și-atunci să văd ce poți
Și cămașa pe-unde scoți...
Intre „ce ai" și „ce-ai avut" ???
E ca'ntre cer și pământ!!!!
Iar distanța nu e mare
Până la ziua noastră mare
Dar știm ca la 'nceput:
Ce-ai avut și... ce-ai pierdut???

Sergent t. r. VICTOR URSU

Ghicitori

Pe o ușă intri
Și pe trei ieși
Dar când ai ieșit
Abia atunci ai intrat.

(Cămașa)

Am un bou, bourel
La chip cam ciudățel:
Are coarnele 'napoi
Și de-abia-l mișcă doi.

(Plugul)

E moale și rotată
In cuptor e aruncată,
Pe masă așezată
Zece îi dau roată.

(Pâinea)

Epistoliile fruntașului Neață

Dă undeva după Front

Neața

Marițica Neichiiii Dragă

Află dăspre mine că sunt boer Mare
mai mare dăcât Don Primar că Mrealui
are trăsură cu 2 (oi) cai. Da eu
am Marițico neică un aeroplan dadevărat cu
o ierghelie întreagă da Cai în motor. L-am luat
dăla ciolovecii i-am dat altă culoarea și
m-am iscălit pă el Neață. Toată ziulica atunci
când am timp mă sui în el și fac câteo plimbare
pă dasupra rusilor dă le mai las câteun pietroi în cap
și unde mi se umfla aeroplanu în pene dă parcă e curcan
să vede treaba că e mândru foc că-l conduc eu și unde
face bâz bâz bâz bâz dă parcă joacă bâzâita un
regiment întreg că ție mai Mare dragu. Rău îmi
pare că nu ești și mata aici să te sui în brișca asta
a mea și să te plimb pân ți-o veni amețeală dăla
burtă așa cum mi-a venit Mie. Acu primește Marițica neichiiii prima oară o duzină dă
proaspete giurite pă care ți le trimete ăl mai curagios
fruntaș dân Putinei.

N. Neață

io cu ochelare pă frunte

brișca Mea

PROVERBE

Când vei vedea seara că e cerul roșu, a doua zi să te temi de vânt sau de furtună.

•

Până să se'ncalțe, soarele se'nalță.

•

A vorbit și el cum l-a tăiat capul.

•

Prost trăiește fără nume, prost se duce'n ceia lume.

O vorbă dacă îți spun tu o dai vântului de-o duce satului.

•

Omul fără de dușmani nu plătește nici doi bani.

•

Pisica cu clopoței nu prinde șoareci.

•

La soare te puteai uita, dar la dânsa ba.

Strigături

Ciobănaș la oi m'aș duce
Dar nu-mi place urda dulce
Ci îmi place caș sărat
Să stau cu fetele în sat

Dragi îmi sunt oițele
Când le cresc cornițele
Dragi îmi sunt doinițele
Când le zic fetițele

Ciobănaș cu fluier dulce
Te vrăjește și se duce
Dela munte la câmpie
Primăvara iar să vie.

Bădișor și eu aș vrea
Să fiu nevestica ta
Să trăim să ne iubim
Și prin muncă să sporim.

Mândro cu năframa nouă
Mi-ai rupt inima în două
Tu mi-ai rupt-o, tu mi-o leagă
Cu'n fir de mătase neagră.

Bate vântul iarba'n spică
Dorul mândrii rău mă strică
Bate vântul iarba crește
Dorul mândrii mă topește.

Dragi mi-s fetițele, dragi,
Vara culegând la fragi
Că-s multe și mărunțele
Și-mi petrec ziua cu ele.

Nu-mi trebue boi și vacă
Numai mândra ca să-mi placă
Boi și vacă îmi voiu face
Dacă mândra mi-o place

Neață camuflat

Unde e Neață, camarazi?

Pățaniile fruntașului Neață

de Neagu Rădulescu

— Cine mai e ca mine?

— M'am topit. Mi-a stat motorul! Praful se alege de noi!

— Așa, încet, să-mi țin bine brișca și să aștept să mi se deschidă parasuta!

— Și acum, frate Neață, să coborim încet la pământ.

Faptele săptămânii

DIN ȚARĂ

MARELE STAT MAJOR, face cunoscut că anul acesta încorporarea recruților se va face la 1 Aprilie. In consecință, toți tinerii aparținând contingentului 1944 și tinerii din Basarabia și Bucovina de Nord, aparținând contingentului 1941, sunt obligați să se prezinte între 1 și 5 Aprilie la cercurile teritoriale respective.

ÎNTOTDEAUNA când neamul nostru a fost în situații grele, toți Românii au arătat că formează un singur cuget și o singură simțire. Dintre sutele de dovezi patriotice, pomenim astăzi de fapta contabilului din Constanța, pe nume Gheorghe Burgher, care a găsit cu cale să se adreseze Conducătorului Statului, printr'o scrisoare, spunând că se obligă să dea lunar câte o mie lei, timp de 5 ani, pentru o familie de erou.

Este o sumă mică, spune el în scrisoare, dar e dată din toată inima. Noi adăugăm însă că fapta lui e mare, mărturisind un adevărat suflet de român.

DUMINICA TRECUTA, s'a făcut în Capitală o slujbă religioasă pentru pomenirea Regilor Spaniei, la care a luat parte și d-l profesor Mihai Antonescu, Vicepreședintele Consiliului de Miniștri, împreună cu alți membri ai guvernului.

CORUL ȘI ORCHESTRA studenților dela Școala Politehnică din București, au fost duminica trecută la Spitalul de răniți Z. I. 309, unde, prin muzică, au căutat să mai aline din durerile celor care nu pot părăsi patul.

ÎN ZIUA DE 14 MARTIE, împlinindu-se patru ani dela proclamarea independenței Statului prieten Slovac, „Asociația Româno-Slovacă'', a organizat în Capitală, o însuflețită serbare.

MINISTRUL APARARII NAȚIONALE, mulțumește ostașilor din Divizia 19-a Infanterie, care au strâns suma de 1.238.000 lei, dăruind-o familiilor celor căzuți pe front.

PENTRU A VENI în ajutorul invalizilor, orfanilor și văduvelor de războiu, s'a hotărît ca aceștia să poată ridica alimente ca și funcționarii publici dela economatele județene și dela prefecturile de județ.

Ascultați la radio între orele 12,50—13,50 „Ora ostașului" (Lunea, Miercurea și Sâmbăta), „Ora italo-română" (Marțea) și „Ora ostășească româno-germană" (Vinerea).

DE PESTE HOTARE

ÎN CAIRO, capitala Egiptului, peste zece mii de studenți nu au mai venit la cursuri, cerând ca Egiptul să rămână neutru, și să respingă orice legătură cu Rusia Sovietică.

ZIARUL FRANCEZ „Paris Soir'', făcând o socoteală a victimelor pe care aviația engleză sau americană le-a făcut în rândul populației franceze, a găsit că 3.560 francezi au fost omorâți și 7.563 au fost răniți, din Iunie 1941, până în Februarie 1943.

ÎN TOATĂ SLOVACIA au avut loc serbări, cu prilejul împlinirii a patru ani dela întemeierea sa ca Stat independent.

Președintele Statului Slovac, d-l dr. Tiso, a dat un ordin de zi, prin care arată recunoștința națiunii pentru felul cum armata slovacă își face datoria pe front, în lupta pentru apărarea civilizației Europei de barbaria bolșevică.

INTRE ANII 1917—1923, poliția secretă bolșevică a ucis peste un milion și jumătate de oameni, dintre care 1.240 de preoți și 25 de episcopi.

Este cea mai grăitoare dovadă despre simțămintele de fiare ale regimului lui Stalin.

PRIMUL MINISTRU JAPONEZ, d-l Tojo, a făcut o vizită guvernului naționalist chinez, la Nanking, capitala Chinei.

Este pentru a treia oară în istoria Japoniei, când un președinte de consiliu japonez, face o vizită în străinătate.

Hotărîrile luate de d-l Tojo, cu guvernul naționalist chinez, sunt pentru strângerea cât mai mult a legăturilor de prietenie japono-chineze, în lupta comună contra generalului Cyan-Kai-Sek.

OCUPÂNDU-SE de înaintarea germanilor în bazinul Donețului, un mare ziar american este nevoit să recunoască următoarele:

„Lupta ce se dă acum în bazinul Donețului va deschide ochii acelora care cred că Germania ar fi complet sau aproape la sfârșitul puterilor sale. Faptul că Germania, după grelele încercări prin care a trecut în toamna și iarna acestui an, este în stare să pornească asemenea acțiuni la Sud, dovedește că puterea sa este departe de a fi pe sfârșite.

Sovieticii sunt în ajunul unor lupte grele și crâncene''.

DE CÂTEVA ZILE se găsește în Statele-Unite ministrul de externe al Angliei, d-l Eden. Faptul că, la scurtă vreme după întâlnirea dintre d-nii Churchill și Roosevelt la Casablanca, s'a mai simțit nevoia a trimiterii ministrului Eden în America, dovedește cât de multe sunt neînțelegerile dintre aliații englezi, americani și bolșevici.

RECUNOSCÂND meritele și atitudinea curajoasă observată de întrega populație în cursul atacurilor aeriene date de aviația inamică asupra teritoriului Germaniei, Fuehrerul a decretat că insigna răniților din războiu, distribuită pentru rănile provocate de bombardamentele avioanelor, va putea fi decernată tuturor bărbaților, femeilor și copiilor răniți în aceste împrejurări, după aceleași principii ca și insigna soldaților care luptă pe front.

DELA DATA ultimului comunicat special cu privire la succesele submarinelor germane în diferitele regiuni ale Atlanticului, alte cinci vapoare au fost scufundate, astfel încât în prima jumătate a lunii Martie 79 de vapoare aliate, cu o deplasare totală de peste jumătate milion de tone, au căzut victime ale torpilelor lansate de submarinele germane.

Acest rezultat depășește cu mult cifra construcțiilor lunare de vapoare din Anglia și Canada.

Acest succes a fost obținut într'un anotimp foarte puțin favorabil acțiunii submarinelor, din partea condițiilor atmosferice foarte grele.

Cu venirea primăverii timpul se va îmbunătăți, iar posibilitățile de atac ale submarinelor vor fi din ce în ce mai mari.

Gazeta „Sentinela" roagă ostașii să-i trimită, scrise, poezii, anecdote și alte întâmplări din viața ostășească.
Adresa: „SENTINELA", Str. Sărindar Nr. 5-7-9 — București.

Evenimente din războiu

Frontul antibolșevic din Răsărit

Din ultimele informații constatăm că trupele germane care au cucerit Harkovul nu s'au oprit în oraș, ci au exploatat mai departe succesul, urmărind pe inamic departe către răsărit, atât în partea de Sud, cât și în partea de Nord a orașului. Luptele violente din regiunea situată la Vest de Bielgorod continuă încă, sovieticii opunând o rezistență vie. In partea de Sud, în sectorul Izium, forțele sovietice au fost înfrânte în bună parte. Mai multe grupuri inamice au fost încercuite și nimicirea lor este acum chestie de ore. Apărarea sovietică din acest sector a fost pe deplin înfrântă, sovieticii ne mai putând să-și constitue un front care să reziste năvalnicei contraofensive germane.

In celelalte sectoare, până la marea de Azov, bazinul Donețului este liniștit. Forțele sovietice din aceste puncte ale frontului au fost toate concentrate în focarul dela Harkov, pe care generalul Golikov nu voia să-l piardă cu niciun preț. De aceea, pierderile sovieticilor sunt atât de mari, deoarece aci au fost masate mari forțe de infanterie și blindate.

La capul de pod Cuban, atacuri sporadice ale inamicului au dat greș în fața dârzei apărări a trupelor germane și române sprijinite cu succes de aviație, care intervine aci mai ales cu avioane de bombardament în picaj, din pricina obiectivelor inamice, care se întind pe un teren foarte redus.

Aerodromul dela Kursg a fost bombardat și ziua trecută, fiind a treia zi de bombardare neîntreruptă a acestei baze importante pentru inamic.

Din regiunea Sukinici până în regiunea situată la Vest de Viasma, pe calea ferată care duce spre Smolensk, trupele sovietice dau atacuri înverșunate împotriva forțelor de ariergardă ale formațiunilor germane care execută mai departe metodic mișcările lor de desprindere de inamic, pentru scurtarea frontului. Deoarece forțele de ariergardă germane sunt foarte mobile, ele au atacat de multe ori forțele inamice care se apropiau, pricinuindu-le pierderi mari în oameni și material blindat, precum și în arme și vehicule de tot felul.

Intre Veliki-Luki și lacul Ilmen, adică dealungul fluviului Lovat, sovieticii au început din nou să atace, mai ales în partea de Nord a acestui sector, de ambele părți ale localității Staraia Rusa. Toate aceste atacuri au fost însă sdrobite de forțele germane, care au distrus inamicului câteva zeci de tancuri în ultimele două zile.

Mareșalul Timoșcenco, care conduce personal operațiunile din acest sector, a aruncat în luptă forțe blindate care sunt sprijinite de numeroase escadre de avioane de asalt și de un violent tir de artilerie. Tirul artileriei germane a reușit însă să nimicească numeroase atacuri sovietice, iar aviatorii de vânătoare germani au găsit o pradă bogată în acest sector, atacând avioanele sovietice de bombardament și trăgând cu armele de bord împotriva formațiunilor inamice, care înaintează.

Intre lacul Ilmen și Leningrad, inamicul a efectuat mai multe atacuri, care au fost respinse cu ușurință. Atacul sovieticilor în acest sector este foarte mult îngreuiat, terenul fiind complet împădurit și mlăștinos.

Aviația germană a atacat cu efecte temeinice concentrări din spatele frontului inamic, mai ales la Toropeț și Kupiansk.

Războiul din Africa de Nord

In Tunisia, vremea rea continuă. De aceea, activitatea terestră, cât și cea aeriană au fost mult stingherită și s'au limitat doar la acțiune de importanță locală.

O oarecare activitate mai vie a avut loc în sectorul trupelor franceze dintre Gafsa și Metlaui, unde trupele de mercenari ale lui Giraud au încercat în mai multe locuri să se apropie de pozițiile înaintate ale trupelor Axei. Toate aceste încercări au fost respinse cu pierderi mari în oameni și material, cu care trupele franceze au fost dotate de abia de câtăva vreme.

In sectorul armatei blindate germano-italiene a mareșalului Rommel, se semnalează un violent tir de artilerie asupra cazematelor liniei Mareth. Forțele germane și italiene au făcut mai multe recunoașteri în regiunea Medenine, din care au fost aduse informații prețioase. Astfel, se crede că generalul Montgomery își schimbă dispozitivul de luptă, pregătind poate de data aceasta, definitiv, ofensiva așteptată de atâta vreme împotriva forțelor Axei.

La Segenane și în regiunea Beja, mai multe recunoașteri inamice au fost respinse de trupele Axei, care au contra-atacat puternic.

Aviația a avut o activitate mai redusă. Se crede însă că în curând se vor semnala violente lupte aeriene și poate terestre, deoarece vremea rea este pe cale să dispară, iar forțele adverse se găsesc în multe locuri în imediată apropiere, ploaia din ultimele zile permițând infiltrări adânci în dispozitivele adverse.

C. 61.097.— M. O., IMPRIMERIA CENTRALĂ, —BUCUREŞTI.